

לקראת שבת

בטורונטו

ע"י מרכז חב"ד לדוברי עברית - הרב ישראל לנדא • 7770 Bathurst St. Thornhill ON • (905) 709-7917 Fax (905) 709-7770 Tel

יש חדש

בר מצוה קלאב

במרכז חב"ד מתקיים מחזור חדש של 'בר מצוה קלאב' המאפשר לנערים ללמוד יהדות ומסורת ישראל בצורה חווייתית ומיוחדת.

מיועד לנערים בגילאי 12-14. למעוניינים להצטרף, ניתן להירשם במשרד

905.709.7770

הרצאה עם אברי גלעד

מרכז חב"ד לדוברי עברית מזמין אתכם לערב מיוחד עם איש התקשורת אברי גלעד

יום שלישי י"ח מנחם-אב | 12 באוגוסט 7:30 בערב, במרכז חב"ד לדוברי עברית

דמי השתתפות: \$30 שורות רגילות
\$180 פגישה VIP ושורות ראשונות

נסיעה קבוצתית לאוהל הרבי

מרכז חב"ד לדוברי עברית מארגן נסיעה קבוצתית באוטובוס לאוהל (קבר) הרבי מליובאוויטש.

<לינה במלון, ארוחות מלאות > ביקור ב770

ימים ראשון ושני (31 באוגוסט-1 בספטמבר)

פרטים נוספים והרשמה יפורסמו בקרוב

פותחים שנה עם עדי גביסון

מרכז חב"ד לדוברי עברית שמח להזמין אתכם למופע סליחות ישראלי עם הזמר והיוצר עדי גביסון בליווי קלידים של יונתן פרהר

יום שני, ט"ו אלול, ספטמבר 8 | 7:30 בערב

פרטים נוספים יפורסמו בקרוב

זמני השבת

פרשת פנחס

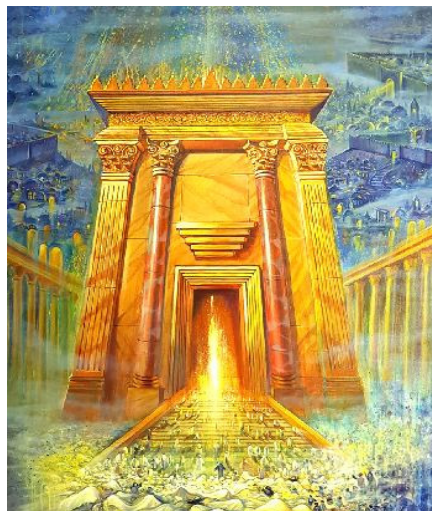
הדלקת נרות 8:37 p.m.

צאת השבת 9:46 p.m.

למה צריך בית מקדש

בית המקדש איננו מקום לעבודת הבורא בלבד, אלא שם הקב"ה שוכן ומתגלה לעמו. בית המקדש השלישי יהיה מרכז של אור וקדושה לעולם כולו

תדיר בבית המקדש. כל עולה לרגל היה רואה את חוקי הטבע משתנים. הוא לא היה נזקק לאמונה - הדברים היו גלויים לעיניו. הכול היו רואים את השכינה

געגועים לבניין המקדש (ציור: אלכס לוי)

האלוקית שורה בבית המקדש, ביטוי להשראת השכינה בעם ישראל, וממנו הייתה האורה יוצאת לכל העולם כולו. לכן אנו מצפים ומייחלים לבניין בית המקדש, משום שאז "ותחזינה עינינו" בשוכו של הקב"ה לציון.

העמים ינהרו

יתרה מזו, בית המקדש יהיה מרכז של אור וקדושה לעולם כולו, כדברי הנביא ישעיהו: "וְהָיָה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים נָכוֹן יְהִי הַר בֵּית ה' בְּרֹאשׁ הָהָרִים, וְנִשָּׂא מִגְבְּעוֹת, וְנִהְיוּ אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם". הנביא זכריה התנבא: "וּבָאוּ עַמִּים רַבִּים וְגוֹיִם עֲצוּמִים לְבָקֵשׁ אֶת ה' צִבְאוֹת בִּירוּשָׁלַם". חז"ל אמרו שלו היו הגוים יודעים כמה ברכה ושפע הם מקבלים מבית המקדש, היו מקיפים אותו בשרשרת אנושית חיה כדי להגן עליו.

לכן אנחנו אבלים בימי החורבן והגלות, עוסקים בתודעת המקדש ומחזקים את האמונה והציפייה לבניינו המחודש על-ידי משיח צדקנו, בגאולה האמיתית והשלמה.

התפילות שלנו מלאות כיסופים לבניין בית המקדש השלישי ולהשבת עבודתו. בתום תפילת נעילה של יום הכיפורים ובסיום הסדר אנו פורצים בקריאה - "לשנה הבאה בירושלים". הכוונה כמובן שנוכה בשנה הבאה לראות ביום הכיפורים את הכהן הגדול בעבודת היום הקדוש בבית הקדוש, ולאכול בליל הסדר את קרבן הפסח שהוקרב בערב החג.

אבל האם אנו קולטים באמת את חשיבותו של בית המקדש ואת משמעותה העצומה לחיים יהודיים בריאים? דומה ששנות הגלות הארוכות הרחיקו אותנו ממקומו המרכזי של בית המקדש בהווה היהודית, מהקדושה ששרתה בו ומהאור שקרן ממנו לעולם כולו.

ראו ניסים

חשיבותו של בית המקדש נובעת בראש ובראשונה מהמצוות הרבות הקשורות בו. בלעדיו חיי התורה והמצוות שלנו חלקיים מאוד וחסרים מרכיבים מרכזיים. מקובל לדבר על שמירת תרי"ג המצוות, אבל בימינו אין אפשרות לקיים אלא כשליש מהן. רוב המצוות יכולות להתקיים רק סביב בית המקדש וכאשר הוא עומד על מכונו.

השאיפה לבניין המקדש נובעת קודם כל מן הרצון להיות יהודים שלמים. היהדות איננה תפילין ושבת בלבד, אלא גם קרבן התמיד וקטורת הסמים, לחם הפנים ומנורת המאור. על כל אלה אנחנו יכולים עכשיו רק ללמוד ולחלום. ומכיוון שהתורה היא תורת חיים, תורה שצריכה להיות מיושמת בתוך המציאות, אנחנו מחכים ומצפים להתממשותה המלאה, בבניין המקדש.

בית המקדש איננו מקום לעבודת הבורא בלבד, אלא שם הקב"ה שוכן ומתגלה לעמו. אחת ממצוות התורה היא העלייה לרגל - "לְרֹאוֹת אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה". חז"ל אומרים: "כשם שבא לְרֹאוֹת, כך בא לְרֹאוֹת". כלומר, כשם שיהודי בא למקדש כדי להראות את עצמו לפני האלוקים, כך בא לראות "את פני ה' אלוהיך" - לראות את פני השכינה.

המשנה מתארת את עשרת הניסים שהיו מתחוללים

חיזיון ורפואה

תור ארוך השתרך לפני חדרו של האדמו"ר מגור, בעל 'אמרי אמת'. פינחס בן החמש-עשרה היה בחור חסר סבלנות. המתנה של שעות לא באה בחשבון מבחינתו. הוא טיפס על גג ביתו של האדמו"ר, והשתחל מבעד לאשנב הגג אל המסדרון הפנימי. משמשו של האדמו"ר הבחין בכך, ותפס בצווארון מעילו של הנער כדי לסלקו מהמקום, אלא שהרבי, שדלת חדרו הייתה פתוחה למחצה, סימן לגבאי להניח לו.

הנער נכנס פנימה, והאדמו"ר הושיט לו את ידו במאור פנים. "יהי רצון שתזכה להיות יהודי טוב ותמים ולעבוד את הבורא", בירכו.

הברכה שקיבל הנער הייתה סתומה בעיני אביו, ר' שלמה-יהודה, חסיד גור שורשי. הוא ייחל כי בנו יגדל לתלמיד-חכם מופלג ולא 'יהודי טוב ותמים' בלבד.

פינחס-מנחם פייבלוביץ נולד בעיירה זלוב שבפולין, בשנת תרפ"ג (1923). כשבגר, משכוו חבריו לנסוע להכשרה בגרוכוב, שבה הוכשרו בני נוער לעבודה חקלאית, לקראת עלייה לארץ ישראל.

אביו לא אהב את הכיוון שאליו פנה בנו. הוא שיגר אליו מכתבים כואבים שבהם הפציר בו לחזור בו, אך פינחס עמד על דעתו. כשראה האב שאין בכוחו לשכנע את בנו שיגר אליו מכתב שנכתב בנימה סלחנית. הוא ביקש מבנו לזכור תמיד את יהדותו. "הנח תפילין והתפלל מדי יום", התחנן האב.

בתוך כך פרצה מלחמת העולם השנייה. פינחס עבר את אימי השואה, הצליח להינצל ובתום המלחמה נשא אישה ועלה לארץ ישראל. כאן קבע את מגוריו בבנימינה, השתתף במלחמת השחרור ונפצע קשה. יותר משנה וחצי עברו עליו באשפוזים חוזרים ונשנים.

מעת לעת היה רואה בחלומו את אביו יושב בתוך חבורה של חסידים האומרים מזמורי תהילים בנעימה עצובה ובעיניים נוגות. שטוף זיעה היה מתעורר. או-אז היה נזכר במכתבו של אביו אליו. ליבו דאב כי כשל במילוי בקשתו של אביו.

זמן לא רב אחרי פציעתו שוב חש ברע ואושפז במרכז הרפואי בלינסון. התסמינים שפיתח העידו על דלקת פנימית חמורה. ביום ראשון בצהריים בדק אותו מנהל המחלקה הפנימית, הפרופ' פבזר, וקבע כי רק ניתוח מסובך עשוי להציל את חייו. "אשר לסיכויי ההצלחה", הוסיף הפרופסור בנימה אבהית, "הלוא אתה בעל ביטחון בה". אם נגזר עליך 'מי יחיה', אין לך מה לדאוג.

פינחס הסכים לניתוח, ונקבע כי יתבצע ביום רביעי. בינתיים הורה הפרופסור לבצע צילומי רנטגן, להקפיד על תפריט מתאים ועוד הנחיות כהכנה לניתוח.

בלילה חלם פינחס כי הוא נמצא באולם

גדול, גדוש יהודים עטורי זקן שיבה ועטופי טליתות. ארשת פניהם הייתה שלא מן העולם הזה. אחד הישישים ניגש אליו, הביט בו במבט מלא רך וחיבה ושאל: "פינחס-מנחם, למה שכחת? למה חדלת להניח תפילין?".

פינחס הקיץ מהחלום וכל גופו רועד. אכן צודק הזקן בנזיפתו. תחילה הפר את צוואת אביו מתוך אונס, במחנות ההשמדה, ואולם ההרגל נעשה טבעי, והוא חדל מלהניח גם בעיתות שלום. בהמשך הלילה לא הצליח להירדם. שוב ושוב הדהדו באוזניו מילותיו של אביו ודברי הרבי מגור.

בבוקר הופתע לראות בפתח חדרו את אשתו, ציפורה. היא נהגה לבקר בימי ראשון, שלישי וחמישי בלבד. מדוע באה פתאום ביום שני? תהה. "חלמתי הלילה חלום מוזר", סיפרה לבעלה. "ראיתי אנשים שנראים צדיקים וקדושים, והם הזהירו אותי מפני דבר מה. ביקשתי מהם כי יעזרו לי לקיים את דברי אביך ודברי הרבי מגור אליך...".

"אנא חזרי הביתה והביאי לי טלית ותפילין", ביקש פינחס בתחינה מאשתו. היא עשתה את הדרך בחזרה לבנימינה, ושבה אליו ובידיה תיק הטלית והתפילין. פינחס התעטף בטלית והתעטף בתפילין, אחרי כמעט עשור שלא השתמש בהן.

מעודו לא שפך שיח בדבקות עצומה כל-כך לפני היושב במרומים. בתפילתו ביקש סליחה מאביו על שזלזל בבקשתו ולא קיים כראוי את מצוות כיבוד אב.

אחר הצהריים בא הפרופ' פבזר לביקורו היומי במחלקה. הוא ביקש מהאחות את צילומי הרנטגן של פינחס. הרופא הביט בהם ופנה אל האחות: "למה הגשת לי צילומים של חולה אחר?!"

האחות התגוננה וטענה כי אלה הצילומים הנכונים, אולם הפרופסור שישע את דבריה: "לא יכול להיות! בצילומים האלה אין זכר לאבחנה הברורה שלי. הצילומים הוחלפו", פסק בנחרצות.

הרופא הורה לצלם צילומי רנטגן חדשים. למחרת הוגשו לו הצילומים, והרופא לא האמין למראה עיניו. הוא כינס את שאר רופאי המחלקה ליד מיטתו של פינחס, הציג לפנייהם את המקרה וסיים בהתפעמות: "אני נמנה עם המכונים 'קטני אמונה', אבל מה שהתרחש לבחור הזה הוא בגדר נס".

כעבור שבוע חזר פינחס בריא ושלם לביתו.

את סיפור חייו העלה על דפי ספר. בחודש תמוז תשי"ג הביא את ספרו אל ה'בית ישראל' מגור. הרבי העיר כי את סיפורי השואה הוא קורא רק בחודש אב. כעבור כמה ימים נכנס אליו שוב, להיפרד ממנו. הרבי אמר לו: "לא יכולתי להתאפק. קראתי את ספרך שלוש פעמים במהלך הלילה".

(עודני זוכר)

פרשה בקצרה

פרשת פנחס

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני-ישראל" אומר האלוקים למשה, כשהוא מתייחס למעשה הגבורה של פינחס המתואר בסוף הפרשה הקודמת. "כשכר על כך אעניק לו את הכהונה, לו ולזרעו אחריו." כמו-כן הוא מצווה על בני-ישראל לראות את המדינים כאויביהם ולהכותם מכיוון שהם החטיאו את עם ישראל במעשה בנות מואב.

מיפקד נוסף לבני-ישראל

לאחר המגיפה שהרגה רבים בבני-ישראל ולקראת הכניסה לארץ המובטחת, עורכים משה ואלעזר הכהן מיפקד מיוחד של הגברים בגילאי עשרים ומעלה. בתום המיפקד מתברר כי כל הגברים שנמנו במיפקד הקודם, שנערך לפני 38 שנה, הלכו לעולמם.

למשפחות אלו שנמנו במיפקד - אומר האלוקים - תיחלק הארץ. החלוקה תיערך באמצעות הגרלה וכן לפי מספר בני השבט.

לבני שבט לוי נערך מיפקד נפרד שכן הם לא מקבלים חלק בארץ ישראל.

בנות צלפחד

את הארץ יחלקו לשבטים וכל שבט יחלק את הקרקע שקיבל למשפחות, כאשר האב, ראש המשפחה, הוא זה שמקבל את חלק משפחתו.

חמש אחיות בשם מחלה, נעה, חגלה, מלכה ותרצה שהיו בנות צלפחד משבט מנשה באו לפני משה ותלונה בפניהם:

"אבינו מת במדבר. הוא לא היה חלק מעדת קורח אלא מת בשל חטא פרטי שביצע. אין לנו אחים, מדוע ננושל מחלקנו בארץ? תנה לנו נחלה כמו כולם."

משה פנה לבורא העולם שאישר את בקשתם ואף קבע את דיני הירושה: כאשר לאדם אין בנים, ירושתו תעבור לבנותיו; אם גם בנות לא היו לו, הירושה תעבור לאחיו; אם אין לו אחים, הירושה תעבור לאביו, לדודיו, ואם אין לו גם דודים הירושה תעבור לקרובי המשפחה האחרים.

משה רואה את הארץ המובטחת - מרחוק

מכיוון שהוא לא ייכנס לארץ המובטחת, בורא העולם אומר למשה לעלות להר העברים ולראות משם את הארץ המובטחת.

המנהיג החדש

משה מבין כי קרבו ימיו והוא מבקש מהאלוקים: "אנא מנה מנהיג חדש שינהיג את בני-ישראל, ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה." בתשובה לבקשת משה מצווה עליו בורא העולם לקחת את תלמידו הנאמן יהושע בן נון ולמנות אותו לממלא מקומו לעיני אלעזר הכהן ולעיני כל ישראל.

קורבנות

המשך הפרשה עוסקת בדיני הקורבנות השונים:

קורבנות התמיד אותם מקריבים פעמיים ביום, בבוקר ואחר הצהריים יחד עם מנחה ונסכים;

קורבנות המוספין הם הקורבנות המיוחדים אותם מקריבים בשבת, בראשי חדשים ובחגים השונים.. ■

כיצד שרדנו?

עברנו צרות רבות כל-כך, אבל עם ישראל חי

מהו הנס הגדול ביותר שאירע בדורנו?

בוודאי שבבילנו, בלי ספק, הנס הגדול מכול הוא שהעם היהודי אסף את עצמו אחרי השואה ובנה מחדש חיים יהודיים וקהילות יהודיות. היש בעולם דבר מה יוצא דופן יותר מהעובדה שלמרות שביקשו להכחיד את היהודים בגלל אמונתם - היו לא תהיה - הם ידבקו באמונה הזאת ויישארו ביהדותם!

אנו נמצאים בתקופתשלושת השבועות המובילה אותנו עד תשעה באב, יום האבל הלאומי שלנו. אנו זוכרים את חורבן שני בתי המקדש שלנו ומתפללים לתקומת ירושלים ולחזרתה לתפארתה הקדומה.

ב"איכה", ספר הקינות שאנו נוהגים לקרוא בתשעה באב, כתוב (בפרק ג, פסוק כב): "חסדי השם כי לא תמנו, כי לא כלו רחמיו". על פי הפירוש הרגיל של הפסוק, משמעותו היא "חסדי השם לא תמו" וגו', אבל רש"י מציע פירוש חלופי: הודות לחסדי השם אנחנו לא תמנו, כלומר לא חדלנו. ובמילות הדרש: "הוא כילה זעמו בעצים ובאבנים" של מבנה בית המקדש - ביתו נחרב אבל עמו שרד.

מתוך כך עכשיו הוא הזמן הראוי להרהר בהישרדות היהודית. לנוכח נפילת הציוויליזציות והאימפריות העתיקות הגדולות - מצרים, בבל, יוון, רומי, פרס, ולאחרונה - הרייך השלישי, מהו סוד ייחודה של השרידה היהודית? על אף החורבנות והגלויות, על אף השואה שהפחיתה את מספרינו לאורך העידנים, כיצד באמת שרדנו? איך באמת אנו שורדים? וחשוב מכול: איך באמת נשרוד?

כמובן, התשובה הפשוטה היא שאלוקים לעולם לא ירשה שניעלם. אנו חיים בזכות הנסים המתמשכים של ההתערבות האלוהית. אבל הבה נעיף מבט מהיר בהיסטוריה כדי לראות אם אנו יכולים להצביע בדיוק על הרכיב החשוב ביותר של דבקותה הבל-תיאמן של רוחנו.

יש שיאמרו שמולדתנו הלאומית היא היסוד המרכזי שבהמשכותנו. ואכן, ישראל היא

מולדתנו הנצחית ואנו מתפללים לשיבת ציון שלוש פעמים ביום ויותר. היא מרכזית לכל מה שאנו מאמינים בו, היא לבנו ונשמתנו. היא מאחדת אותנו בכל מקום שאנו נמצאים בו ובכל מקום שבו היינו. היא החלומות, התקוות והשאיפות שלנו.

אבל גם כשאין אנו מוותרים לעולם על תביעתנו הנצחית על ארצנו, המציאות היא שהשנים שבהן חיינו בריחוק ממולדתנו רבות יותר מהשנים שבה התגוררנו בה. העובדה היא שגם כיום מספרם של היהודים המפוזרים בתפוצות העולם גדול ממספרם של היהודים הגרים בישראל. לכן, כל כמה שאנו מחויבים למולדתנו ללא פשרה וכל כמה שחשיבותה מכרעת למעמדנו ולביטחוננו

בעולם, הגאוגרפיה אינה יכולה להיות הגורם העיקרי בשרידתנו לאורך ההיסטוריה.

אם כך, אולי היסוד העיקרי הוא הלשון המשותפת? אכן, העברית היא לשוננו הלאומית, ועודנה משמשת כלשון ספר תפילותינו. אבל האם חסרים יהודים שלא יכולים לקרוא אותה בנוסח העברי, אלא פונים לגרסה האנגלית או הרוסית? אין ספק שרוב היהודים כיום אינם דוברים עברית, ואני נחרד כשאני משער מה אחוז היהודים האינטליגנטים שהם אנלפביתים ככל הנוגע ליהדות.

לאורך כל ההיסטוריה היו לנו לשונות מקומיות רבגוניות: בזמנים שונים בתולדות עמנו היו הארמית, היוונית, אפילו הערבית, הלשונות הפופולריות ביותר של קהילות יהודיות עתיקות. בדורות מאוחרים יותר נפוצו היידיש והלאדינו, וכיום האנגלית, והן שימשו כאמצעי התקשורת המועדפים של רוב היהודים. פשוט לא ניתן לנו לטעון שהשפה המשותפת היא הגורם הגורף המשותף לקיומנו המתמשך.

ומה בקשר לתרבות? ובכן, האם ניסית אי פעם

להציע ליהודי ספרדי געפילטע פיש? או קוסקוס ליהודי אשכנזי? אוכל ומוזיקה הם אבני פינה של כל תרבות; בשניהם יש הבדלים גדולים בין מזרח ומערב. מי שמבקר דרך קבע בבית כנסת בגולדס גרין שבלונדון יהיה בוודאי אבוד לגמרי בתפילת בית כנסת בסינגפור. ולהפך. אם נאמר זאת בכנות, למעשה אין לנו תרבות משותפת אחת. אימצנו מהחברות שאירחו אותנו מגוון דקויות רבות של סגנונות באוכל, במוזיקה ובבלבוש. השפעות סביבתיות.

התכונה האחת והיחידה המשותפת לכל עמנו לאורך כל הזמן, המהות המאחדת אותנו שייחודיותה חוצה את כל הגבולות, מעבר ליבשות, לתרבויות, ללשונות ולסגנונות חיים, היא התורה. בין בישראל או בבבל, בין במינסק או במדריד, בסידי, בסן פרנסיסקו, ביוהנסבורג או בירושלים, דרך החיים היהודית הייתה ועודנה מעוגנת בקודשי תורתנו, ומצוות התורה היו היסוד היחיד החשוב ביותר בשימורה של הרוח היהודית החיה ומהדהדת. לא איזשהו תחושה מעורפלת, סנטימנטלית של "יידישקייט", אלא מערכת ערכים מוגדרת היטב שהועברה בנאמנות לאורך הדורות בכל מקום שבו חיינו.

הראיה המובהקת ביותר לרעיון הזה היא העובדה שבכל מקום שבו נזנחו מסורות התורה מיד החלו תהליכי התבוללות, ובעקבותיהם - תוצאות טרגיות. כיום היהדות הללו פשוט לא שרדו.

כמובן, אלוהים הוא עושה הנסים האולטימטיבי של ההישרדות היהודית. אבל לא מדובר כאן במעשה קסמים. אלוהים העניק לנו את הסוד. אנו מחזיקים בידינו את המפתח שלו. סתם להיוולד יהודים אינו מספק ערובה להישרדות משום סוג שהוא. רק במקום שבו הייתה מחויבות קונקרטית ללימוד תורה, להוראתה לילדינו ולקיום מנהגיה הנצחיים, שם ראינו את הנס הזה מתרחש.

מי ייתן ומסירותנו לתורה תגדל עד כדי כך שההישרדות היהודית ושגשוג החיים היהודיים יובטחו לתמיד. אנא, אלוהים, עשה שתפילותינו לתקומת ציון ולשלמות ארצנו ועמנו יענו במהרה. אמן.

ים ואביו. מהפך בחיים

נענה לקריאה

בנדיקט עבד במועצה הדתית בירושלים, ואף שימש היו"ר שלה, עד פרישתו לגמלאות. אחרי פרישתו פנה אליו הרב אורי לופליאנסקי מיד שרה והציע לו להקים חדרי אירוח לטובת קרובי משפחה של מאושפזים ב'שערי צדק', שאין להם היכן ללון בשבת. בנדיקט נענה.

"התחלנו בארבעה חדרים, ובעקבות הביקוש הגדול בנינו עוד ועוד חדרים, וכיום יש לנו עשרים וחמישה חדרי אירוח. החדרים מאובזרים ברמה גבוהה, ויש בהם פינת קפה ועוגה לאורך השבת. גם ספריות קריאה ולימוד ובית כנסת עומדים לרשות השוהים. בזכות התנאים הנוחים, מתאפשר למשפחות לבוא כווג וכך לשהות בדרך הטובה ביותר לצד המאושפזים".

חדרי אירוח שמשנים חיים

לשמור שבת בקביעות, ואחר-כך גם התחיל ללכת לבית הכנסת".

יום אחד קיבל בנדיקט שיחת טלפון מפתיעה מאימו של ים: "היא סיפרה לי שבנה, שהגדיר את עצמו קודם לכן אתאיסט, התחיל לשמור שבת, להתפלל בבית כנסת ולהשתתף בשיעורים. האם המסורתית הודתה לנו בהתרגשות שבזכותנו השתנו חייו של בנם".

פריצת דרך למערכת

לפני יותר מארבעים שנה הקים בנדיקט עם אשתו את ארגון 'סולם', שמסייע לילדים בעלי צרכים מיוחדים. "הכול התחיל", הוא מספר, "לאחר שאשתי, ששימשה מנהלת גנים, גילתה שהשכנים אינם מוציאים מהבית את בתם בת השלוש, שנולדה עם תסמונת דאון. ההורים התביישו בה.

"אשתי שכנעה את אם הילדה לשלוח את הילדה להשתלב בגן רגיל, דבר שהיה אז מהפכני. כשראתה עד כמה הדבר סייע לאותה משפחה, החליטה להקים ארגון שיסייע בשילוב ילדים בעלי צרכים מיוחדים במוסדות רגילים. רק שנים לאחר מכן המדיניות הזאת נהפכה לחלק מהחזון של מערכת החינוך כולה".

ס בן-יעיש, תושב נתניה המתגורר בפנמה, קיבל שיחת טלפון בהוללה. גידול חמור התגלה אצל אביו, והוא התבקש לבוא מייד לארץ. זה היה בעיצומה של מגיפת הקורונה. האיש בא בבהילות למרכז הרפואי 'שערי צדק', ושם התברר לו כי אביו צריך לשהות באשפוז ממושך. בשל מגבלות הקורונה וסגירת המלונות לא ידע ים היכן ללון.

יד חיבר אותו עם ר' אשר בנדיקט, מנהל יחידות האירוח בבית 'יד שרה', הסמוך ל'שערי צדק'. זה נחלץ במהירות לארגן לים ובני משפחתו מקום לינה. "ציפיתי למקום אירוח של ארגון חסד, ומבחינתי גם מזון היה מספיק", מספר ים. "כשראיתי את יחידות האירוח המפוארות, המוצעות לבני משפחות המאושפזים, נדהמתי". הוא נעזר באירוח הזה למשך כחודש וחצי, וחיייו קיבלו תפנית חיובית.

נחת לאימא

הכול התחיל כאשר בנדיקט, שמנהל בהתנדבות את יחידות האירוח, הציע לו שיקבל עליו לשמור את כל השבת למען רפואת אביו. "ים קיבל זאת עליו בשמחה", מספר בנדיקט. "בהמשך החל

CHAI AFTER SCHOOL
IN MEMORY OF HENRY MEYER OB'M

The best of all afterschools packed into ONE awesome program!

- Hebrew Language
- Sports
- Kosher Cooking
- STEAM
- Craft Corner
- Homework Help

3:30 PM - 6:00 PM
MONDAY, TUESDAY & WEDNESDAY

Chabad Hebrew Community
TRANSPORTATION PROVIDED

GIRLS AND BOYS JK-Grade 6

CHABADHEBREW.CA/CAS • 905-709-7770 • info@chabadhebrew.ca

Chabad
LEHARZAAH EIM ABRAHIM GLEED
MAHPARCHEA LEHASHPACHA

הנכם מוזמנים להרצאה עם אברהם גלעד מהפרעה להשפעה

מפגש חובה בעולם של בלבול והסחות דעת

הרצאה ומפגש פתוח על הקשבה, השפעה, ועל האפשרות לעצור לדגוע ולהביט אחרת על החיים שלנו

יום שלישי, י"ח מנחם-אב | 12 באוגוסט
מרכז חב"ד לדוברי עברית
7770 BATHURS ST

עלות השתתפות: 30\$ שירות רגילות 180\$ שירות ראשוני (כולל מפגש שעה לפני ההרצאה)

Ministry for Diaspora Affairs and Combating Antisemitism MOSAIC UNITED חב"ד לישראלים

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

"שיר ניגון!"

הרב בן ציון שנקר

ולמדתי לשיר ניגוני חב"ד, שהיו לטעמי מאוד מעוררי השראה.

בשנת תש"ו (1946), כשהייתי בן עשרים ואחת, התלוויתי אל אבי לנסיעה לארץ ישראל, שם פגשתי אדם בשם משה שמעון גשורי, שהיה מעורה מאוד בתחום המוזיקה החסידית. מר גשורי ביקש ממני להעביר לניו יורק חומרים שהיו מיועדים עבור רב בשם שניאורסון, חתנו של האדמו"ר מליובאוויטש.

לאחר ששבתי הביתה, יצאתי לחפש את אותו רב שניאורסון, ואיתרתי את משרדו בשכונת קראון הייטס, בבנין מספר 770 על שדרת איסטון פארקוויי. למרות שהופעתי במקום ללא תיאום מראש, הוא קיבל אותי בברכה. לא היה לי שום מושג שתוך שנים ספורות הוא עתיד להתמנות לרבי מליובאוויטש. אולם, אני בהחלט זוכר שהוא הותיר עליי רושם ניכר. הייתה לו כריזמה רבה, ללא ספק, והוא התעניין בי. הוא שאל מי אני, היכן אני לומד ומדוע נסעתי לארץ ישראל. הסברתי שאבי נסע כדי לבקר את אחיו וצירף אותי לנסיעה. במהלך שהותי בארץ ישראל הלחנתי מנגינה על פסוקי מזמור כ"ג בתהילים, "מזמור לדוד, ה' רועי לא אחסר", ומתפללי בית כנסת בחיפה אימצו אותה מיד. בסופו של דבר היא הפכה להיות הלחן המפורסם ביותר שלי.

זמן לא רב לאחר אותה פגישה עם הרבי, התחלתי להשתתף בהתוועדויות שערך בתאריכים מיוחדים. המפגשים הללו לא היו מיועדים לחסידי חב"ד, והם הפכו להיות אהודים על תלמידי ישיבות מכל האזור - מהישיבה שבה למדתי, "תורה ודעת", מיישיבת חיים ברלין, ומישיבות נוספות.

הרבי היה נושא דברים במשך כשעה וחצי ומרחיב במגוון נושאים תורניים, הכול בעל פה בלי שהיה לפניו שום חומר כתוב, עובדה מדהימה כשלעצמה. ללא ספק,

שמי בן ציון שנקר. הוריי היגרו לארצות הברית בשנת תרפ"א (1921) מאזור לובלין, פולין, והתיישבו בברוקלין, ניו יורק, שבה נולדתי וגדלתי.

כשהייתי בן שלוש עשרה לערך, חזן מפורסם בשם יהושע שמואל וייסר שמע אותי שר בבית הכנסת שלנו - היה זה שטיבל פולני בשכונת בדפורד-סטייבסנט - והוא ביקש לצרף אותי למקהלתו. תחילה סירבו הוריי לתת את הסכמתם, אך החזן וייסר לא ויתר. בסופו של דבר הם נאותו, אך בתנאי אחד: במקרה שאילץ לנסוע ולשהות מחוץ לבית בגלל הופעה, אתארח בביתו של רב מקומי, כדי שהם יוכלו להיות סמוכים ובטוחים שאני בידיים טובות.

החזן וייסר היה החזן של המרכז היהודי על שדרת או, בבנסונהרסט, שם כיהן הרב אהרן קזרנובסקי, חסיד חב"ד, כרב הקהילה. בשולחן השבת של הרב קזרנובסקי נחשפתי לראשונה לתורת חסידות חב"ד

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

היה לו ידע אנציקלופדי במקורות התורניים, והוא היה מנתחם בעמקנות נפלאה. התרשמתי מגאונותו, ותמיד יצאתי בתחושת התפעלות והשראה מהיפוי שבדבריו. לאחר שהתמנה לרבי, הזדמן לי להיפגש עמו מספר פעמים. הייתי רוצה לספר כאן על שתיים מהן.

הפעם הראשונה אירעה בשנת תשכ"ו (1965), בעקבות תאונה נוראה שאירעה לאבי. היה זה בבוקר חג הראשון של סוכות, בשעה שאבי ירד במדרגות כשבידו הלולב והאתרוג. הוא מעד ונפל, נחבל בראשו, וסבל מזעזוע מוח. עד שגילו אותו והבהילו אותו למרכז הרפואי, הוא כבר היה בתרדמת.

המצב היה קשה מאוד, והמשפחה שלחה אותי כדי לבקש את ברכת הרבי. כשהגעתי ל-770, הרבי היה בעיצומה של התוועדות. מאות חסידים היו דחוסים בסוכה, ולא היה שום סיכוי שאצליח לפלס את דרכי אל הרבי. אולם, הרב יעקב יהודה הכט, ממקורבי הרבי, הבחין במצוקתי, ולאחר שהסברתי לו את המצב, הוא דאג ששני חסידים ירימו אותי מזרועותיי וינחיתו אותי בסמוך לרבי.

תחילה הרבי הופתע, אך כאשר ראה עד כמה אני נסער, הוא ביקש ממני שאספר לו מה קרה, וכך עשיתי בקיצור נמרץ.

הרבי שאל לשם אבי ולשם אימו. אחרי שמסרתי את השמות, אמר לי הרבי לפתע, "שיר ניגון!" לא התכוונתי להוראה שכזו, וגם לא ממש התחשק לי לשיר, אבל צייתי. התחלתי לשיר ניגון מוכר של חסידי מודז'יץ, ועד מהרה כל החסידים שנכחו במקום שרו איתי. למעשה, מצאתי בכך נחמה גדולה.

אחר כך ביקש הרבי מהרב הכט שימסור לי את מספר הטלפון האישי שלו בביתו, שאותו נאלצתי לשנן בעל פה, מאחר שלא יכולתי לכתוב בחג. הוא אמר לי להתקשר אליו אם יהיה צורך להודיע לו דבר מה, ואכן התקשרתי אל ביתו של הרבי בשתיים לפנות בוקר כשמצבו של אבי החמיר. הוא ענה בעצמו לטלפון. עד כדי כך התעניין בנו הרבי, וזכרו - לא היינו חסידי חב"ד.

אבי נפטר למחרת, ביום הראשון של חול המועד, אך הוא התעורר לזמן קצר מהתרדמת שבה היה נתון, ובאותו פרק זמן הספיק לומר את תפילת הווידוי - ועל כך הייתי אסיר תודה.

חלפו שמונה וחצי שנים מאז, ובשנת תשל"ד (1974) הייתה לי הזדמנות נוספת לשיר בפני הרבי.

בשעתו התגוררתי בקראון הייטס, קרוב לביתו של הרב יוסף ווינברג, שהתפרסם בזכות שיעור תניא

שמסר בקביעות מעל גלי האתר. יום אחד הוא פנה אליי ואמר, "אתה יודע, בכל שנה לקראת יום הולדתו של הרבי - שחל בי"א בניסן - אנחנו מגישים לרבי ניגון חדש על אחד מפסוקי פרק התהילים המקביל למספר שנותיו. אך השנה, נראה שהניגון החדש לא תפס. האם תסכים להלחין ניגון עבור הרבי?"

לא ידעתי מה לומר, מאחר שלא הייתי בטוח כלל כיצד לעשות זאת. שאלתי אותו אם זה חייב להיות בסגנון חב"די, אך הוא אמר שלא. הוא נתן לי יד חופשית להלחין ככול העולה על רוחי.

התחלתי לחשוב על כך, והלחנתי מנגינה על פסוק בפרק ע"ג מתהילים - הפרק שמתחילים לומר בגיל שבעים ושתיים. כשהניגון היה מוכן, התקשרתי אליו ושאלתי, "מה תרצה שאעשה עם הניגון?"

הוא אמר, "בוא להתוועדות הקרובה, ושב מאחורי הרבי. כשאתן לך את האות, תתחיל לשיר".

וכך קרה. בהינתן האות, התחלתי לשיר, "ואני קרבת אלוקים לי טוב".

תחילה, היו כולם בהלם. אך אז הסתובב הרבי לכיווני, וחיך. המשכתי בשירה, והגברתי מעט את הקצב. לפתע החל הרבי לעודד את השירה בתנועות ידיים נמרצות. כולם קלטו את המנגינה, ושרנו אותה שוב ושוב.

אשתי יושבה בעזרת הנשים, ואישה שישבה לצדה ולא הכירה אותה, אמרה לה בהתלהבות, "זה התקבל! הרבי קיבל את הניגון!"

הרב בן ציון שנקר היה מלחין בעל שם עולמי בתחום המוסיקה היהודית חסידית, שעל שמו רשומים יותר מארבע מאות ניגונים. הוא רואיין בביתו שבברוקלין בחודש אייר תש"ע (2010).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזכד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ד (1954) — במכתב אל הגאון מטשעבין, הרב דב בריש וייזנפלד, שלקה במחלה הידועה, כותב הרבי: "זה היום קיבלתי ידיעה אשר מצב בריאותו אינו כדבעי, ובהשגחה פרטית נתקבלה הידיעה היום וטרם נסיעתי לציון הקדוש של כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר [הרי"צ]... והזכרתי שם לרפואה קרובה, ובוודאי מעורר כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר רחמים רבים להטבת בריאות כבוד תורתו, ומוטבטחי שיוכל לברשני טובות מאשר הולך מצבו הלוך וטוב". בסיום מכתבו, לפני חתימת יד קודשו, הוסיף הרבי את המילים, "המחכה לבשורות טובות". הרב מטשעבין חי אחר כך עוד כשנים עשרה שנה.¹ כ"ח בתמוז

פרשה

ב"ה, גיליון מס' 249
כ"ב תמוז ה'תשפ"ה

הרב שניאור אשכנזי

פינחס

"ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה כבשים בני שנה
תמימים שנים ליום עלה תמיד" (במדבר כח, 2).

ההרגלים שמעצבים יום מוצלח

בוקר טוב מוביל ליום טוב, ובוקר רע מוביל
ליום כזה. לכן קורבנות הבוקר והערב בבית
המקדש נקראו בשם 'תמיד'.

א מזמן פנה אליי אדם בהצעה להכנת שיעור:
"תכתוב על חשיבות הבוקר הבריא. המאמץ שצריך
לעשות כדי שהתחלת היום תהיה שמחה ובטוחה".
"חוויתי שנים של דיכאונות", הוא סיפר, "לחצים,
מתח וחוסר ביטחון עצמי, שפגעו קשות בתפקוד היום-יומי
שלי. טיפול פסיכולוגי ממושך העלה שהרבה נעוץ בבוקרי
הילדות שלי. השכמת הבוקר בביתנו הייתה צונאמי של מתח
וצעקות. הוריי מיהרו לצאת לעבודה והוציאו אותנו מהמיטה
כמעט בכוח. הקולות המרים נותרו תקועים בזיכרוני ומעצבים
עד היום תפיסת חיים קודרת".

האיש מצטרף אל מאות מנכ"לים ומצליחנים, המתגאים
בבניית הבוקר שלהם, הם מנהלים בתשומת לב את השעה
הראשונה של היום ולא נותנים לה לברוח אל האינסטינקט
והדחוף. הם פותחים את הבוקר בקריאת טקסט מחזק,
בהתעמלות בוקר ובתכנון המשימות הממתנות להם. הם
בעיקר נוהרים מהמעשה שעושים שמונים אחוז מאיתנו: ריצה
אל הטלפון והפקדת החיים בידי כוחות זרים, נסחפים אל מה
שכותבים אחרים וטובעים בים של סטרים וחדרה.

היהדות מדברת על כך אלפי שנים. התורה מעניקה יחס
מכונן ומעריך לקורבן התמיד, שהוקרב בבית המקדש בבוקר
ובערב. פרשתנו מצווה: "את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת
הכבש השני תעשה בין הערביים". מדי יום ביומו, בחול
ובשבת, ביום טוב ובמועד, התחילו וסיימו את היום בבית
המקדש בהקרבת קורבנות התמיד.

ההגנה נעלמה

ה'תמיד' היה סוד קיום הבית. כל עוד הוא הוקרב על המזבח
- הבית היה מוגן ויד האויב לא שלטה בו. בפעם הראשונה
שחסרו כבשים להקרבת הקורבן - נעלמה ההגנה, ובאותו יום
נפרצו חומות ירושלים והסוף המר נראה באופק.

המשנה אומרת (תענית ד/ו): "חמישה דברים אירעו לאבותינו
בשבעה עשר בתמוז... בטל התמיד והובקעה העיר". המפרשים
מסבירים את הקשר בין האירועים, כמסופר במסכת סוטה
(מט/ב): כאשר צרו מלכי בית חשמונאי זה נגד זה (בסוף ימי
הבית השני), היה הורקנוס מבחין (צר על העיר והביא עימו
חיילים רומיים, רש"י) ואריסטובולוס מבפנים. בכל יום ויום
היו משלשלין דינרים בקופסה במורד החומה והגויים היו
מעלים בחזרה שני כבשים לקורבן התמיד.

"היה שם זקן אחד, שהיה מכיר בחוכמת יונית ואמר לאויבים

לחנכים נוספים תפשו בגלגל: הרב שניאור אשכנזי

מי מנהל את הבית הזה? התועודות

עמ' 3

הגורל היהודי אינפוגרפיקה

עמ' 5

חידה ושמה פינחס השיעור השבועי

עמ' 6

'משפחולוגים'? בואו! המדור שלנו

עמ' 7

לשנא את השנאה מדברים תניא

עמ' 8

סרקו את
הברקוד
לקריאת
עלון פרשה
בפורמט
דיגיטלי

עוד יום של שליחות

מכאן נלמד: המעשה שעושים בתחילת ובסוף היום נשאר
לתמיד. הוא מעמיד ומעצב את תפיסת החיים וכל ההמשך
נעשה באורו ובצלמו. קורבן התמיד הוא פנטז שבאמצעותו
בורא האדם והעולם מגלה איך מעצבים חיים מושלמים: בוקר
טוב הוא יום טוב, בעוד שבוקר רע הוא יום רע.

חז"ל העניקו לנו מתנה - את תפילת 'מודה אני', שאומרים
מייד בפתחת העיניים בקומנו מהשינה. לפני הקפיצה ליום
הגועש יהודי פותח את הלב בשירת הודאה לקב"ה על
ההזדמנות הנפלאה שעומדת בפתח, ומעצב את כל מה שיבוא
אחריו.

ימי 'בין המצרים', בהם אנו מייחלים לבניין ירושלים, הם
הזדמנות טובה להתחזק בתפילת 'מודה אני' ככוונה שלמה.
להרהר בכל מילה ממנה ולפתוח את היום בהרגשה בטוחה
של "רבה אמונתך": בורא העולם מאמין בי וסבור שהעולם
זקוק לתרומה שלי.

לא צריך יותר מזה, כדי להסתער בשמחה על שליחות החיים
הייחודית המצפה רק לי.

תשובה:

הקדוש-ברוך-הוא לא רצה שתיאמר הטענה, שבני ישראל
הצליחו לכבוש את הארץ מפני היותם רבים. לכן הקטין את
מספרם, ולמרות היותם מעטים הצליחו לכבוש את הארץ. זה
דומה לסיפור מלחמת גדעון במדין, שם רצה ה' שגדעון יילחם
עם צבא קטן של 300 איש (בכור שור).

"אלה פקודי בני ישראל: שש מאות אֶלֶף וְאַלְף
שֶׁבַע מאות וְשָׁלֹשׁ" (במדבר כ"ג, 2).

בתחילת ספר במדבר נערך מניין
ראשון במדבר ובו היו 603,550,
1,820 אנשים יותר מהמניין בפרשתנו.
מדוע בני ישראל לא התרבו יותר?

שאלה
אחת
בשבת

צמאה נפשי

עיונים בפרשה מעובדים משיחות הרבי מליובאוויטש

הלכה ◀ הרב מנחם והבה

הנחת תפילין לפצוע שצווארו מקובע

שאלה: מה דין הנחת תפילין של ראש לפצוע שמצבו הרפואי מחייב קיבוע פלסטי על צווארו, כך שמקום הנחת הקשר של תפילין של ראש מכוסה? תשובה: מצוות הנחת תפילין מתקיימת כאשר ה'בית' של תפילין של ראש מונח במקומו: "בין עיניך", וכפי שפירשו חכמים: בגובה הראש, כנגד בין העיניים, והקשר - בגב הראש.

לכתחילה, הקשר צריך להיות בגובה העורף - בסוף הגולגולת, כשהרצועה מהודקת סביב הראש. כך ביארו הפוסקים הראשונים וכך נפסק בשולחן ערוך.

מדברי הפוסקים עולה כי יש להימנע מלמקם את הקשר מתחת לצמיחת השיער (במקום הגומה), וגם לא בגובה נמוך מדי שימנע הידוק נכון של הרצועה. אין מניעה שיהיה הקשר מעט גבוה יותר, כל עוד הרצועה מהודקת כראוי.

יש פוסקים שכתבו שהקשר צריך להיות מקביל לנקודת האמצע שבין העיניים, אך נראה שמדובר בהידור ולא בהנחיה שבקיומה מותנית מצוות תפילין.

ובמקרה שלפנינו:

אם אפשר, רצוי למקם את הקשר מעל הקיבוע, תוך הידוק הרצועה סביב הראש. אם הרצועה לא מתהדקת כראוי אלא כשהקשר מונח על הקיבוע - ניתן לעשות כן. הקיבוע אומנם נחשב כחציצה, אך היא איננה במקום הבית ואין בכך מניעה.

יצוין, כי לדעת פוסקים רבים, העיקר בקיום מצוות תפילין של ראש הוא מיקום הבית, ולא הקשר דווקא - ובלבד שהרצועה מהודקת.

מקורות: מנחת לה ע"ב; רמב"ם תפילין פ"ד ה"א; שו"ע א"ח סי' כז ס"י; שו"ע אדה"ז שם סט"ו-יח; שער תשובה שם סק"ז; משנה ברורה שם סקל"ה; כף החיים שם סקמ"ג; שו"ת הרב הראשי ח"א אור"ח סי' ד שאלה יז.

זאבים, מגפה, וספירת מלאי

מרגיש אשם במה שקרה. הוא לא עמד במצופה ממנו וחוזר שפוף הביתה בהרגשת כישלון. לכן, הוא זה שמרגיש צורך למנות את הנותרים.

לעומת זאת מכת דבר היא כוח עליון שתוקף בפראות את בעלי החיים ואין לרועה דבר לעשות נגדה. כאן בעל הצאן הוא זה שזועק לאחר שרכשו מתכלה במגפה.

כך חטא זמרי התרחש בנוכחות משה ומול עיני הנדהמות. משה אפילו לא היה זה שהתערב ובלם את טירופו של זמרי, אלא אדם זר, שלא היה חלק מההנהגה קם ועשה מעשה.

אסון בהיעדרו

ההלכה אף נעלמה מתודעתו של משה באותו רגע קריטי, ופינחס היה זה שזכה לעצור את חרון האף האלוקי. לכן, משה מרגיש אחריות אישית למה שקרה ומונה את הצאן כמו היה זה אסון אישי שלו.

לעומת זאת, חטא העגל קרה בהיעדרו של משה. הוא שהה בכלל בעולמות העליונים כאחד המלאכים, ובמשך ארבעים יום לחם לא אכל ומים לא שתה.

האסון היה כמו כוח עליון שהתרחש מעל הראש שלו. לכן הספירה לא באה ממנו, אלא ביטאה את גודל החביבות של הצאן בעיני 'בעל הצאן', הקדוש-ברוך-הוא, שרצה לדעת כמה מהיקרים לו שרדו.

(לקוטי שיחות יח/326)

חטאו של זמרי גרם למגפה נוראה, שגבתה את חייהם של 24,000 איש. ה' ציווה על משה לספור את הנותרים ורש"י מבאר: "משל לרועה שנכנסו זאבים לתוך עדיו והרגו בהן, והוא מונה אותן לידע מניין הנותרות". כך משה רבינו - הרועה - מונה את העם לדעת את הנותרים אחרי האסון.

שלוש שאלות עולות:

(א) מדוע מביא רש"י משל "מרועה שנכנסו זאבים לתוך עדיו... והוא מונה אותן", והרי הקב"ה היה זה שציווה על משה למנות ולא ה'רועה' יום את הספירה?

(ב) אחרי חטא העגל (בפרשת כי תשא) הצטוו ישראל לתרום מחצית השקל למשכן ורש"י מסביר (ל/טז): "משל לצאן החביבה על בעליה שנפל בה דבר, אמר [בעל הצאן] לרועה: בבקשה ממך, מנה את צאני ודע כמה נותרו בהן". למה שם מתייחסת הספירה אל 'בעל הצאן' וכאן אל ה'רועה'?

(ג) רש"י כאן מנמק את הספירה ב"זאבים" שהרגו בעדר, ושם נקודת המוצא היא "מכת דבר" שפגעה בצאן. מה ההבדל בין גורמי הפורענות?

כישלון, או כוח עליון?

להקת זאבים שמתנפלת על עדר היא בתחום אחריותו של הרועה. הוא נמצא שם כדי להתמודד בדיוק עם האיום הזה. כשהתקפת הזאבים נגמרת באסון, הרועה

סיפור ◀ הרב שניאור אשכנזי

עוד יום של הבעת אמון

הרב נחום סטילרמן גדל כילד בשכונת קראון הייטס בברוקלין. אביו ניהל חנות מכולת בשכונה, ונחום הפך לנער השליחויות של המכולת. בעזרת עגלה תלת-גלגלית היה מוביל את המשלוחים לבתי הלקוחות, בהם גם הרבי והרבנית מליובאוויטש, וכן אימו של הרבי הרבנית חנה שניאורסון.

נחום מספר: אימו המבוגרת של הרבי התייחסה אליי בחביבות רבה. בכל פעם שנכנסתי עם המשלוח הציעה לי כוס חלב והתעניינה בשלומי. למרות שהייתי ילד בן 9, נער שליחויות סתמי מהמכולת, הרגשתי בחברתה כאדם חשוב.

בגיל הנעורים, כשעמדתי לעזוב את הבית

הזו ומסביר את משמעותה: "הקדוש ברוך הוא מעניק לנו יום נוסף של חיים, משום שהוא נותן בנו אמון שנהפוך אותו לבעל משמעות, שנעשה בו פעולות שיוצרות תועלת.

"מייד עם פקחת העיניים בבוקר אנו מזכירים לעצמנו לשמור את הפיקדון שקיבלנו ולא לאכזב את האלוקים. הוא מאמין שננצל את היום במידה מקסימלית ואל לנו להעביר אותו בבטלה וחוסר מעש".

ולצאת ללמוד במכללה, עניין אותי לדעת מהי התפילה החשובה ביותר בין כלל התפילות. חששתי כי לא יהיה לי פנאי להתרכז בכל התפילה כהלכתה, ורציתי להשקיע במיוחד בתפילה אחת ולאומרה בכוונה.

חשבתי על דרך מיוחדת לגלות את התשובה. באחד הביקורים שלי בבית הרבנית חנה, אזרתי אומץ ושאלתי: "מכל התפילות בסידור, מהי התפילה החביבה ביותר בעיני הרבי?". הרבנית ענתה שאינה יודעת ושתשדל לברר עבורי.

כשהבאתי את המשלוח בשבוע הבא, היא אמרה: "אני שמחה שיש לי תשובה לשאלתך. הרבי מחבב במיוחד תפילה קצרה. אלה המילים הראשונות שיהודי אומר בבוקר, מייד כשהוא פוקח את עיניו: 'מודה אני לפניך, מלך חי וקים, שהחזרת בי נשמתי בחמלה, רבה אמונתך'".

כעבור זמן שמעתי את הרבי מדבר על התפילה

להפצת העלון: arasha.org.il
למינוי דיגיטלי: abadisrael.co.il

לפניות, שאלות והצעות: chabad@chabadisrael.co.il

יוצא לאור על-ידי המרכז לעזרי שליחות
עורך: לוי שייקביץ מערכת: אלי קניג, מנחם שייקביץ
נא לשמור על קדושת הגיליון

יו"ר: הרב יוסף יצחק
הכהן אהרונוב
© כל הזכויות שמורות

צעיר
אגודת
חב"ד
חב"ד
כל הזכויות שמורות

שומר הסף

זו הייתה שעת ערב מאוחרת והקור היה גדול. בפתח ביתו של הצדיק רבי וולף בז'טומיר עומד יהודי ודופק על הדלת. הוא דופק ודופק, אך הדלת לא נפתחת עבורו.

ולמרות השעה המאוחרת, מחלון החדר הסמוך לפתח הוא הבחין בנקל באור העשיתי המשמש את הדייר, ללימוד מן הסתם. מארובת הבית היתמר עשן, שמעיד על האח הבוערת ומחממת את הבית. וכאן בחוץ קור כלבים. שלג יורד ללא הפוגה כבר שעות ארוכות, ועיכב את דרכו של ההלך עד שהגיע הנה.

היהודי שוב חוזר ודופק על הדלת, והפעם הוא קורא: "יהודים, רחמנות..."

אך הדלת לא נפתחת. לאות מתפשטת בגופו של ההלך, הוא מתיישב על תרמילו תחת הגגון המסתיר את הכניסה, צובר כוחות. והוא חש תסכול ואף כעס מתפשטים בגופו. "הייתכן? כך מתנהג יהודי צדיק ואיש חסד כמו רבי וולף? איך זה שהוא מתמהמה ולא פותח את הדלת עבור הלך יהודי בשעת לילה של יום חורפי?

אירוח מוזר

"לו היה יודע רבי וולף", הוסיף להרהר, "כי את כתובתו קיבלתי מלא אחר ממורו ורבו המגיד הגדול במזריטש, בוודאי היה פותח את הדלת בשמחה. הלא זה ה'מגיד' עצמו שטרם נפרדתי ממנו ותינתי בפניו את צערי על המחשבות הטורדות את מנוחתי, שהציע לי לעבור דרך ז'טומיר, לסור אל רבי וולף תלמידו ולקבל הדרכה בנושא ההתמודדות עם מחשבות הנובעות מן היצר הרע..."

עוד היהודי מהרהר לו, ולפתע הדלת נפתחת. האורח מרים את עיניו והנה מעליו עומד רבי וולף, כוס תה חמה בידו, וחיוך כובש על פניו: "קום, היכנס פנימה רבי יהודי! חלץ את עצמותיך, אעזור לך לקחת את תרמילך, ובוא לשבת מול התנור. כוס התה שלך תכף מתקררת. לא בכל יום מזדמן לי אורח שנשלח אליי ישירות ממוריני ורבינו ממזריטש!"

"אז הוא יודע על בואי..." - חולפת מחשבה נוספת במוחו של ההלך.

"הנה, אני מקווה שנוח לך כעת על יד התנור. פשוט את נעליך הכבדות, הא לך גרביים חמות ואנפילאות רכות יותר. אתה במקום טוב, בבית יהודי".

והיהודי שותק, משתאה, חושב לעצמו - בוודאי יש דברים בסגירת הדלת בפניו בלילה שכזה.

כשכוחותיו חזרו אליו, התיישב על ידו רבי וולף ואמר לו: "רציתי ללמד אותך דבר אחד. כשאתה בעל הבית, אתה הוא מי שמחליט מי נכנס ומתי נכנס. אף אחד לא ייכנס לביתך שלא ברצונך. הנה בעל בית והחלט מול מחשבותיך מי נכנסת, מתי נכנסת וכיצד נכנסת!"

הצלחתי להיפרד

נזכרתי בסיוור הזה כשנאלצתי להיפרד מהטלפון החכם שלי למשך שבועיים, ויכולתי להשתמש בו רק שעה אחת בכל יום: לשיחות, להודעות, לעדכונים ולכל דבר. ולפתע חשתי כאילו שבתי להיות 'בעל הבית'.

קיבלתי חשק גדול להתחיל לנהל את עצמי ולהפסיק לתת לכל אחד את היכולת לחדור למרחב שלי מתי שרק מתחשק לו. אם אני באמת בעל הבית, אני צריך להיות מסוגל לעצור את קבלת ההודעות ולשלוט בהן.

התפילה צריכה להיות תפילה; לא רק שהטלפון לא צריך להיות פתוח במהלכה, גם הראש לא צריך לנדוד מדאגה מה מתחולל שם בטלפון. מי כתב הודעה ולמה. השעות בבית עם הילדים צריכה להיות מוקדשת רק להם. מוכרחים לחזור להיות בעל הבית, אחרת נאבד לחלוטין את השפיות!

רבי משה קורדובירו

כינוי: הרמ"ק

כ"ג בתמוז ה'ש"ל

אריאל פלמון, ויקיפדיה

דמות פלאית ארצישראלית הייתה דמותו של רבי משה קורדובירו.

הוא גדל בעיר צפת, שבאותם ימים הייתה עיר מלאה בתלמידי חכמים שמאירים את העולם עד היום הזה: הבית יוסף, מהר"י בירב, רבי שלמה אלקבץ, האלשיך. בהמשך בא לצפת גם האריז"ל שנהיה תלמידו של הרמ"ק.

הרמ"ק למד אצל הבית יוסף גמרא והלכה, ואצל הרב בירב דיינות. הוא התחתן עם אחותו של רבי שלמה אלקבץ.

הוא עמד בראשות ישיבה בעיר צפת, ובין תלמידיו היו גדולי הדור הבא: הראשית חכמה, רבי חיים ויטאל ועוד.

חיבר ספרי יסוד בתורת הקבלה ובמוסר, המפורסמים שבהם הם 'פרדס רימונים' על הקבלה ו'תומר דבורה' על י"ג מידות הרחמים ומוסר. הלימוד בספריו ידוע כסגולה גדולה.

נפטר בגיל 48. בהלווייתו העיד תלמידו האריז"ל שראה שני עמודי אור מלווים אותו.

האריז"ל הספיד את רבו באומרו שאין סיבה שגרמה לחייבו במוות, כי לא היו לו חטאים, והסיבה היחידה שהוא מת כי כך ה' גזר לאחר חטא עץ הדעת - שהמוות יפקוד כל אדם.

לפי זה פירש את הפסוק "וכי יהיה באיש חטא משפט מוות" - אם לאדם חסר סיבה (חטא מלשון חוסר) ומשפט מוות, ובכל זאת "והומת" - הוא מת, "ותלית אותו על עץ" - תתלה את הסיבה בעץ הדעת.

מעניין שהרבי מליובאוויטש ביום הילולת האריז"ל, חזר על ההספד של האריז"ל על רבו הרמ"ק, ואמר שאותו הספד ראוי להגיד גם על האריז"ל בעצמו.

מנוחתו כבוד בבית העלמין העתיק בצפת ליד האריז"ל.

בדיוק בזמן

דנה ומאיר נכנסו על קצות בהונות הרגליים. המחווגים הזרחניים בשעון היד של מאיר הראו על עשרים לשתיים. הם חזרו מחתונה בצפון, הילדים הקטנים נשארו עם הגדולים, בת ה-16 ובן ה-14. שקט שרר בבית, ועם האפלולית לא יכלה דנה לחנוק את קריאת התדהמה שפרצה מפיה: הבית הבית היה נראה כמו אחרי סופת טורנדו. ריח עז של שמן שרוף עמד באוויר, מזכיר איכשהו ניחוח של פופקורן.

הילדים היו שרועים על השטיח בחדר האורחים, פניהם הקטנות מרוחות בשוקולד, ובמרכזם קערה גדולה של פופקורן חרוך. היא אחזה בנעליה בידיה, מפלסת דרכה בינות לבליל החפצים שהיו זרועים ברצפה, וכשדרכה בדיוק על גרגר פופקורן אחד שלא נפתח - כל הכעס פרץ ממנה החוצה.

"חסרי חינוך! פשוט חסרי חינוך! ככה? אוכלים בסלון? ככה משאירים? אי אפשר לשטוף רגע את הכלים שהשתמשו? ולמה כל הרצפה מלאה בצעצועים ופופקורן, מה זה, ג'ונגל?", הטיחה לחלל הבית.

מאיר מביט בה וברצפה חליפות, ומראה פניהם של הילדים הישנים והמרוחים במתוק הזה דווקא העלה בו תחושות אחרות. הוא המשיך להביט בה, בדנה שלו, הכל כך אכפתית, הכל כך כועסת, ופתאום, משום מקום, הוא התחיל לצחוק.

"מאיר?", היא השתנקה, "אתה צוחק!".

"כן" הודה, מתלעלע כולו, "אני צוחק".

- "אבל מה מצחיק?".

מאיר משך אליו כיסא אחד וצנח לתוכו, מושך עוד אחד, מסמן לדנה לשבת. היא מתיישבת באיטיות, עוד לא מבינה לאן הוא חותר.

"דנה", אמר בשקט, מביט בעיניה, "אמרת שהילדים חסרי חינוך..."

"נכון מאיר, נו, ומה מצחיק בזה?", ניסתה לשמור על קור רוח בכל כוחה.

"פתאום חשבת... מי האחראים לחנך אותם?!", צחקו עיניו אליה.

- "מה? אה... אנחנו?".

וכמה טוב היה להם שהם כל כך הבינו, והם ביחד גם שם...

לפעמים, אנחנו כועסים. אבל מתחת לשכבות הכעס אנחנו אכפתיים מאוד. כואב לנו שככה מתנהלים הקרובים אלינו, שככה נראות מערכות קשרים חשובות בחיינו. אבל לפעמים במעמקי הרוגז נמצא התסכול מעצמנו, הבהלה מטעויות שלנו, שמטשטשת לנו את המציאות כמות שהיא, גם את הטוב והיפה בה...

נכון, אז לא חינוכנו לסדר, להרגלים. אוקיי, נשקיע בהסברה, בעידוד, בהדרגה. נהיה פנויים להודות לגדולים ששמרו, שפינקו בפופקורן, להודות לבורא על אחוות האחים הישנים יחד, ועל ההבנות החדשות שמגיעות אלינו, אולי באיחור, אבל כנראה בדיוק בזמן שאנו פנויים להשקיע בהן. תודה להשם.

(לשון יחיד), כי לעתיד לבוא יהיה רק 'תמיד' אחד בכל יום.

מפרשים רבים דחו את הדברים האלה (האברבנאל, המלבי"ם ועוד), והם סבורים שיחזקאל לא בא לגרוע אלא רק להוסיף, ולזמן קצוב בלבד. כלומר, רק בתקופת זמן הראשונית, שבה יחנכו את בית המקדש החדש, אז בנוסף לשני הכבשים של קורבן התמיד יקריבו בכל בוקר כבש שלישי, לכבוד 'חנוכת המזבח'.

כך גם פוסק הרמב"ם בספר ההלכות (הלכות מעשה הקרבנות, ספ"ב): "כל שיעורי הנסכים האמורים בספר יחזקאל, ומניין אותם הקורבנות, וסדרי העבודה הכתובים שם, כולם מילואים הם, ואינם נוהגים לדורות, אלא הנביא ציווה ופירש כיצד יהיו מקריבים המילואים עם חנוכת המזבח בימי המלך המשיח כשיבנה בית שלישי".

הווי אומר: דברי יחזקאל מתייחסים להוספה חריגה שתתקיים בזמן מוגבל, אך הסדר הקבוע לא ישתנה מהכתוב בתורת משה - "כְּבָשִׁים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תְּמִיד".

שאלה למתמיד:
כמה זה 'תמיד'?

בפרשת 'פינחס' (כח-גד) באה מצוות קורבן התמיד: "זֶה הָאֵשֶׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה כְּבָשִׁים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תְּמִיד. אֶת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בִּבְקָר וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים".

המשנה מקדישה מסכת שלמה, 'תמיד', להלכות הקורבן וסדרו, ובספר הקבלי 'מעשה רוקח' (על המשניות) שואל: מאחר שהקריבו שני כבשים, בבוקר ובין הערביים, מתאים היה לקרוא למסכת בשם 'תמיד'!

אחת מהתשובות שלו מתבססת על דבר פלא שאנו מוצאים בנבואת יחזקאל אודות בית המקדש העתידי וסדר העבודה בו. בתוך הדברים מייעד יחזקאל (מו/ג): "וְכָבֶשׂ בֶן שָׁנָה תְּמִימִם תַּעֲשֶׂה עֹלָה לַיּוֹם לַיהוָה בִּבְקָר בִּבְקָר תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ".

מעניין: יחזקאל מדבר רק על כבש אחד שיוקרב בבוקר, ואינו מזכיר כלל את הכבש הנוסף של בין הערביים. הרד"ק הבין את הדברים כפשוטם, וכך פירש: "נראה שלא יעשה לעתיד אלא עולת הבוקר".

הכבש השלישי

פירוש זה הינו חידוש גדול, שבבית המקדש השלישי יקריבו רק 'תמיד' אחד - בבוקר בלבד. לפי זה מטעים המעשה ורוקח את קריאת המסכת בשם 'תמיד'.

הרב אליהו שוויכח

מקום בארץ

תרצה

יָפָה אֶת רְעִיתִי בְּתִרְצָה נְאֻם כִּירוּשָׁלַיִם אֵימָה כְּנִדְגָלוֹת (שיר השירים ו/1)

מה פשר הפסוק הזה? מי היא אותה תרצה שהכתוב משווה לרעייה?

הכירו את העיר תרצה, בירת ישראל.

בתקופת בית המקדש הראשון היו בארץ שתי מדינות לעם אחד, מלכות יהודה ומלכות ישראל. בירתה של יהודה הייתה ירושלים, ובירתה של ישראל במשך כמה דורות הייתה העיר תרצה. ובכך הפסוק מדמה את הרעייה לשתי הערים היפות בירות הארץ, תרצה וירושלים.

תרצה הייתה עיר ותיקה שכבש יהושע בן נון. יכול להיות שנקראה כך על שם תרצה מבנות צלפחד משבט מנשה, שהעיר הייתה בנחלתו.

עקב מיקומה על צומת מרכזי וחשוב בדרכים העתיקות של אותה העת, בחר בה ירבעם בן נבט, מייסד מלכות ישראל, להיות בירת מלכותו, והיא שימשה עיר הבירה במשך כמה דורות, עד שהמלך

עומרי העביר את בירתו לעיר שומרון. גם מלך ישראל בדורות המאוחרים, המלך מנחם בן גד, הגיע מעיר זו.

כיום מזהים את העיר עם תל עתיק שנמצא מצפון מזרח לעיר שכם, בדרך שבין העיר שכם לעיר טובאס, בסמוך לשתי דרכים עתיקות - 'דרך מבוא השמש', שחוצה את הארץ ממזרח למערב, ו'דרך ההר', דרך האבות, שחוצה את הארץ מצפון לדרום.

בסמוך לעיר יש שלושה נחלים זורמים ומעיינות רבים, ככל הנראה זו סיבה נוספת לבחירה בתרצה להיות עיר הבירה.

בדרך הדרש מוסבר הפסוק בו פתחנו, יפה את רעייתי כתרצה - שאת רצויה לי, נאווה כירושלים - ביראה ובשלמות.

"אך בגורל יחלק את הארץ..."
(במדבר כ"ג)

גורלות

חלוקת הארץ

חלוקת הנחלות נעשתה על פי גורל, שערכו אלעזר הכהן ויהושע בן נון. שימוש בגורל היה פרקטיקה נפוצה בהיסטוריה היהודית, שכן הוא מונחה על ידי ההשגחה העליונה ללא מעורבות אדם ('חוות יאיר')

הגורל שנערך בבית המקדש ביום הכיפורים קבע איזה משני השעירים יוקרב לה' ואיזה ישולח לעזאזל.

גורל השעירים

הגרלת הבכורות

1

במהלך העברת משרת הכהונה מהבכורים ללויים (עקב חטא העגל), התברר שמספר הבכורים היה עודף על הלויים ב-273 ראש. נערכה הגרלה בין כל 22,273 הבכורים, והזוכים נדרשו להיפדות ומסרו חמישה שקלים כל אחד לאהרן הכהן.

ה' הורה למשה לאסוף 70 זקנים חכמים שיישאו עמו בנטל ההנהגה. משה בחר שישה חכמים מכל שבט ונוצר עודף של שניים. אף שבט לא רצה לוותר על נציג, וההכרעה ניתנה לגורל.

7

72 מיוס 2

לאחר שנמשח למלוכה בצנעה, ערך שמואל גורל פומבי בין כל שבטי ישראל. מתוכם נבחר שבט בנימין, מתוכו עלתה משפחת המטרי, ומתוכה נבחר שאול בן קיש למלוכה.

המלכת שאול

בבית המקדש

6

בבית המקדש נערכו בכל יום 4 הנגלות על עבודות שונות במקדש.

מנדי שייקביץ

סיפורי שליחות

משפחה אחת באה לאירוע...

מספר הרב נפתלי הרצל, שליח חב"ד בעיר בוקה רטון, פלורידה: אני ואשתי הניה מתגוררים בעיר בוקה רטון שבפלורידה יחד עם ילדינו. במסגרת שליחותנו בעיר אנו מפעילים בית חב"ד לדוברי עברית ועורכים שבתונים, אירועי חגים ועוד. באחת השנים החלטנו לפתוח בית ספר יהודי של יום ראשון - 'היברו סקול', בעברית. כך ילדיהם של ישראלים הגרים בחו"ל יוכלו אף הם ללמוד את השפה גם בדרום פלורידה. לקראת ההרשמה ערכנו יום פתוח, וכחלק מהתוכנית שנערכה שבועות ספורים לפני החגים, הבאנו במיוחד סופר סת"ם (הכותב ספרי תורה, תפילין ומזוזות) כדי שיראה לילדים כיצד כותבים ספר תורה וגם יכתוב את שמם על פיסת קלף. לאחר שעות רבות של הכנות מאומצות הגעתי עם אשתי לאולם בו ערכנו את התוכנית, כשאנו מצפים לזרם המשפחות שיופיע.

חלפה חצי שעה. איש לא הופיע. חלפה חצי שעה נוספת. אל המקום נכנסה משפחה חביבה, האישה ישראלית, הבעל מקומי. קיבלנו את פניהם בסבר פנים יפות אך גם באי נעימות. לא היה נעים לראות שהתוכנית ריקה וכי רק משפחה אחת הופיעה...

"אני רואה שאתם לא מרגישים כל-כך בנוח בסיטואציה הזו" פנתה אלינו האם, בסיום האירוע "אז בואו ואספר לכם עד כמה אני שמחה להיות כאן. בעלי מגיע מבית ללא שום רקע ביהדות ואילו אני מגיעה מישראל. תמיד כאב לי שבעלי לא מניח תפילין - הוא אפילו לא יודע מה זה!"

"בעוד זמן קצר הוריי אמורים להגיע לפלורידה לרגל החגים. חשבתי על מתנה מקורית לבעלי: זוג תפילין מישראל! אך לא ידעתי כיצד הוא יגיב. האם הוא ירצה להניח?"

"כעת, לאחר הביקור שלנו עם סופר הסת"ם וה'שיעור פרטי' הנעים שקיבלנו, אין לי כל ספק שהוא ישמח לקבל את המתנה". ואכן, כשההורים הביאו עימם את זוג התפילין הוא התרגש מאוד והחליט להניחן בכל יום.

בסוף שנת הלימודים הזוג נבחר כהורי השנה בבית הספר שלנו. באירוע מיוחד שנערך, הבעל נעמד לפני הקהל הרחב וסיפר את סיפורו לתשואות הנוכחים.

זו הייתה תוכנית בה השקענו זמן, מאמץ וכסף רב, ונראה היה שהיא יורדת לטמיון, אך התברר שמשפחה שלמה שינתה את חייה היהודיים בעקבות האירוע.

למדנו, שגם כשנדמה שאין תוצאה נראית לעין, אין לדעת באילו נשמות אנו נוגעים. די ביהודי אחד, משפחה אחת, כדי להפוך 'כישלון' להצלחה רוחנית ענקית.

הרבי מליובאוויטש לימד אותנו כי כל יהודי הוא עולם מלא. רעייתי ואני נוכחנו לראות זאת באופן אישי.

חידת חייו של פינחס

באמצעות עיון מדוקדק בפסוקים נחשוף את הקשר בין פינחס לאלהיו, וננסה להבין האם הוא אדם או מלאך? או שמא ישנה אפשרות נוספת...

ברית הכהונה וברית השלום

בשבוע שעבר קראנו על מסירות נפשו של פינחס בהריגת זמרי ואשתו המדיינית - מעשה שכלם את המגפה.

כעת בפרשתנו מבטיח ה' לפינחס בתמורה (2 הבטחות: א) "ברית שלום" ב) "ברית כהונה עולם".

ההבטחה השנייה מובנת - פינחס מקבל את כתר הכהונה לו ולזרעו, למרות שלפי הכללים היבשים הוא אינו זכאי לכך (משום שנולד קודם שנבחר סבו אהרן לכהן. רש"י).

אבל מהי משמעות ההבטחה הראשונה: "הנני נותן לו את בריתי שלום?"

על דרך הפשט מסביר רבי יוסף בכור שור: 'הנני נותן לו את בריתי שלום' - אין לו לירא כלום, לא מקרובי זמרי שהיה נשיא, ולא מקרובי כזבי שהייתה בת מלך.

כלומר, מעשהו של פינחס גרם לו להיכנס לסכנה חמורה: בני שבט שמעון בערו מרצון לנקום בו על הרג נשיאם, וכמו כן אנשי מדיין להטו על שהרג את נסיכת המלכות שלהם. לכן העניק לו הקב"ה את 'כיפת הברזל' הטובה מכול - הבטחה שמימית להגנה ושלום.

ברית שלום - הניצחון על המוות

אולם במדרש מצינו פירוש מפתיע, שנותן משמעות גבוהה הרבה יותר להבטחה זו: המילים "הנני נותן לו את בריתי שלום" מתייחסות לתפקידו העתידי של פינחס, אשר עתיד להפוך לאלהיו - מבשר הגאולה!

כך נאמר בתרגום יונתן:

הריני כורת עימו בריתי שלום - ואעשנו מלאך קיים ויחיה לעד לבשר על הגאולה באחרית הימים.

בדומה לכך נאמר בילקוט שמעוני:

אמר רבי שמעון בן לקיש, פינחס זה אליהו. אמר לו הקב"ה: אתה נתת שלום בין ישראל ובני בעולם הזה, אף לעתיד לבוא אתה עתיד ליתן שלום ביני לבין בני, שנאמר (מלאכי ג) "הנה אנוכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום ה' וגו' והשיב לב אבות על בנים".

במילים אחרות, כאן נאמרת הגדולה שבהבטחות: פינחס לא ימות, פינחס ינצח את המוות ויהפוך להיות דמות קיימת לעד. כשם

אליהו הוא יצור
'היברידי' - משולב,
שנהנה משני היתרונות
של רוח וגוף: לפעמים
מתרוצץ כמלאך
ושווה בהרבה מקומות
בו זמנית ולפעמים
מתלבש בגוף גשמי

שפייס את ה', שיכך את כעסו ופעל שלום בינו ובין ישראל, כך יתאחד בנשמת אליהו הנביא, שעתיד להקדים את ביאת המשיח ולבשר על השלום הסופי בין הקב"ה וישראל.

פינחס זה אליהו?

דברי המדרש מדהימים, אבל הם מעלים תהייה. מהו בעצם החוט המקשר בין פינחס לאלהיו? לכאורה הם שני אנשים שונים, שחיו בתקופות שונות לגמרי, ומדוע אם כן חז"ל מקשרים ביניהם?

התשובה היא, שהדמיון ביניהם לא מותר מקום לספק.

עיון בפסוקי הנביאים מצביע על שני קווים מקבילים בולטים בסיפור החיים של פינחס ובסיפור החיים של אליהו, עד שנראה שהם אכן אותו אדם: א) 'נכסה ונגלה' - שניהם מופיעים ונעלמים שוב ושוב במשך מאות ואפלי שנים. ב) שניהם מייצגים קו של נחישות ותקיפות.

החורים הגדולים בחיי פינחס

ראשית, נתבונן בהשוואה הראשונה - נכסה ונגלה:

לגבי פינחס, בספרי הנביאים הוא מוזכר בשמו המפורש כ-400 שנים אחרי פרשתנו! הוא מתואר כנגיד בראשית ימי ההתיישבות בירושלים, שנכבשה על ידי דוד כ-400 שנה אחרי הכניסה לארץ (דברי הימים ב טו כ):

ובירושלים ישבו מן בני יהודה... ופינחס בן אלעזר נגיד היה עליהם לפנים.

זאת ועוד: מהמילים "נגיד היה עליהם לפנים", שמשמעותם שירד מגדולתו, לומדים חז"ל על הופעה נוספת שלו כמאה שנים קודם - שהם כ-300 שנה אחרי פרשתנו!

כך מביא רש"י:

רבותינו אמרו הוא פינחס הכהן, ועל שלא התיר ליפתח נדרו נסתלקה השכינה ממנו.

קיבלנו, אפוא, 'אות חיים' נוסף מפינחס - בתקופת יפתח הגלעדי.

כמוכן, תמוה מאוד כיצד נפקד שמו לאורך כל מאות השנים שבינתיים? קושיה זו הטרידה את הרלב"ג, שכתב (שופטים ו/ח):

ויש לשאול אחר שהיה זה הנביא קיים, איך לא הוכיח ישראל כל ימיו? ולמה הוצרכו לנבואת דבורה? ... ואפשר כי כמו שהיה אליהו פעם נראה ופעם נעלם כשישאהו רוח ה' אל מקום רחוק, כך היה העניין בפינחס. ולזאת הסיבה לא שימש בכהונה גדולה כל ימיו.

בתשובתו אנו רואים את המאפיין המובהק ביותר של פינחס ואליהו - שניהם היו שלוחים למשימות מיוחדות ולכן לעיתים התכסו ולעיתים התגלו.

מעניין גם לציין שלא מסופר כלום על מותו של פינחס! הוא פשוט נעלם מהכתובים אחרי ימי דוד.

אליהו - נכסה ונגלה

כעת נדלג כמאה וחמישים שנים נוספות: אחאב ואיזבל מנהיגים את ממלכת ישראל והשחיתות הולכת וגואה. ואז - משום מקום - מופיע על בימת ההיסטוריה אליהו הנביא, שלא חת מפני איש, והוא מנהל מערכה כנגד נביאי הבעל, כאשר בהפטרות השבוע אנו קוראים על סיום המאבק.

הדבר המדהים ביותר והנוגע לענייננו הוא צורת הסתלקותו מהעולם (מלכים ב ב/יא-יב):

ויהי המה הולכים הלוך ודבר [אליהו ואלישע] והנה רכב אש וסוסי אש ויפרידו בין שניהם ויעל אליהו בסערה השמיים: ואלישע ראה והוא מצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיו ולא ראהו עוד.

הנביא מתאר מפורשות שאליהו לא מת! בעוד שמשו רבינו מת ונקבר בהר נבו, אליהו עולה בגופו, בהיותו חי, השמימה.

בהמשך לכך מבטיח הנביא מלאכי כי אליהו יהיה מבשר הגאולה לפני בוא יום ה' הגדול (לכאורה פשטות הדברים הם, שכיוון שאליהו הוא הנביא היחיד שחי ולא מת, לכן הוא יהיה נביא הגאולה שיקדים את משיח ויבשר על בואו הקרוב).

המדור שלנו

פלשי הפרשה

פוטאל

פוטאל זה יתרו, והשם 'פוטאל' מרמז שהיה 'מפסס עגלים לעבודה זרה'. וכי זה כבוד לפינחס שמספרים כי סבד עבד עבודה זרה?

בטוח התורה רוצה לרמז לנו משהו, וזה אכן מסר מיוחד: אם פוגשים מישהו במצב רוחני נמוך, כמו יתרו כשהיה לו קשר עם פיתוס עגלים לעבודה זרה, אסור לומר עליו!
גם אדם חשוב כמו פינחס צריך לקרב כל יהודי ולהנחות אותו לדרך הישר.

(רש"י, ותרבת פינחס כרך ע"ז)

מכירים 'משפחולוגים'? הם יודעים מי בן דוד של מי מאיזה צד...
התורה מספרת לפעמים על אדם, ומציגת מי היה אביו ומי סבו. בפרשתנו, פינחס הוא "בן אלעזר בן אהרן הכהן". ואילו בחמש שמות מספר על לידת פינחס: "ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטאל לו לאשה ותלד לו את פינחס".

חוקרים את הפסוקים	
בפרשת פינחס:	בחמש שמות:
"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן"	"ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטאל לו לאשה ותלד לו את פינחס"

לקח לו מבנות פוטאל לו לאשה ותלד לו את פינחס.
מדוע פה התורה ספרה מי אבי האב, ושם שהאמא היא בת של 'פוטאל'?

פינחס ואליהו - מקנאים לשם ה'

עד כאן קו אחד שמחבר בין 'פינחס זה אליהו'. קו נוסף זו צורת פעולתם הדומה: קנאות. הם רודפי צדק מתוך גבורה ותקיפות. פינחס מניף את הרומח על זמרי, וכך גם אליהו מתאר את עצמו בהפטר פרשתנו כקנאי חריף שנוקט באמצעים קיצוניים:

ויאמר, קנא קנאתי לה' אֱלֹהֵי צבאות, כי עזבו בריתך בני ישראל, את מובחותיך הרסו ואת נביאיך הרגו בחרב ואיוותר אני לבדי.

אדם או מלאך?

ואחרי כל הרקע הזה, עולה מאלה השאלה - מיהו אליהו: דמות בשר ודם שגופו לא מתכלה בצורה פלאית במשך אלפי שנים, או שמא מלאך?

מצד אחד מפורש שהוא בן אדם:

(א) הוא נמנע מלהיטמא למתים (תלמוד, בבא מציעא קיד/א). (ב) ה'דרישה' (אורח חיים סימן רצה) ביאר את המנהג להזכיר את אליהו במוצאי שבת, לפי שבשבת אינו יכול לבוא משום איסור תחומין - איסור זה לא שייך כמובן במלאכים.

מצד שני, אליהו ודאי איננו בן אדם רגיל, שהרי הוא מופיע בכל ברית גם בשבתות ברחבי העולם כולו, וכיצד מדלג מקצה העולם ועד קצהו כנגד איסור תחומין?

אליהו - השילוב המתעתע

התשובה המפתיעה מבוארת בדברי החתם סופר (חלק ו' ליקוטים צח):

כשעלה אליהו בסערה השמימה, נשמתו עלתה למעלה, אבל גופו נשאר בגובה עשרה טפחים, ולכן לפעמים יורדת נשמתו לבד, ואילו לעתיד תתלבש בגוף ויתגלה כבשר ודם [שצריך לשנות העולם ולהכשירו לגאולה]. וכך נגלה לרבה [בר אבוה, ראה בבא מציעא קיד] בבית הקברות.

כלומר, אליהו הוא יצור 'היברידי' - משולב, שנהנה משני היתרונות של רוח וגוף: לפעמים מתרועע כמלאך ושוהה בהרבה מקומות בו זמנית ולפעמים מתלבש בגוף גשמי והעין האנושית יכולה להבחין בו.

לכן בבריתות הוא מרחף כמלאך, אבל בגאולה יבוא דווקא כבשר ודם, כדי להכשיר את העולם לגאולה, ולכן אינו יכול לרחף בשבת, ועל כן מוכירים אותו במוצאי שבת כתפילה לגאולה שתבוא במהרה בימינו.

עין חדה

מה הקשר בין התמונה לפרשה?

גליתם - שלחו תשובות לאימיל: parasha5785@gmail.com ואולי תזכו בפרס שווה.

תשובה מהגליון הקודם: "ויאמר בלעם אל בלק, הנה באתי אליך, עתה תוכל אוכל דבר מאומה! הדבר אשר ישם אליהם בפי - אותו אדבר". שמות הזכרים: פורסמו בעתיד.

טרוייה לשלחן שבת לכל המשפחה

1. מי השקית את חמתו של הקדוש ברוך הוא?

- פינחס.
- אלעזר.
- זמרי.
- האתון של בלעם.

2. מי זכה לקבל "ברית כהנת עולם"?

- משה רבינו.
- פינחס.
- כלב בן יפנה.
- רות המואביה.

3. כיצד קראו לאבא של דתן ואבירם?

- אליאב.
- אבירם.
- אבירם.
- ראובן.

4. למי היו בנות אך לא היו בנים?

- חפר.
- צלפחד.
- מכיר.
- גלעד.

5. כיצד חלקה הארץ לשבטים?

- לפי שכלו של משה.
- כל שבט זכה במה שקבש.
- לפי סדר השבטים מדרום לצפון.
- גורל.

6. השלם: "ובני _____ לא מתו".

- ישראל.
- נדיב ואביהוא.
- קרח.
- תרח.

7. מה הפתרון לפעיה שהציגו בנות צלפחד?

- אין פתרון.
- פיצויים.

- תמבלנה נחלה במגורי הלויים.
- תמבלנה את חלק אביהן.

תשובות 1. א, 2. ב, 3. א, 4. ב, 5. ד, 6. ג, 7. ד.

תופעה

זה אמת?!

אליהו הנביא עלה בסערה השמימה ולא נפטר כמו כל אדם. בספר 'אבות דרבי נתן' כתוב שאלהו הנביא מתגלה בגופו לצדיקים ומלמדם תורה. בספר 'דברי הימים' מספר שירם, מלך יהודה, קבל מכתב מאליהו הנביא. הספר 'תנא דבי אליהו' הוא מדרשים שאלהו הנביא למד את האמורא רב ענן. במקומות נוספים בתלמוד מספר על התגלות של אליהו לאמוראים.

האר"י הקדוש היה זוכה לגלוי אליהו, ומבאר שזה בזכות שמחה של מצוה, ושכל תורתו של האר"י היא מאליהו הנביא. גם הפעל-שם טוב זכה להתגלות רבות, משום ששמח במצוות אהבת ישראל.

להרגיש אכפתיות לכולם

על מי צריך לרחם?

ד"ר דביר קווה:

פעם הרבי מליובאוויטש יצא מחדרו של חותנו, רבי יוסף יצחק, וסיפר ששאל האם הוא נוהג כשורה כאשר הוא מקבל את כל סוגי האנשים, דתיים יותר או פחות, בסבר פנים יפות?

הרבי סיפר שחמיו השיב כך: 'ה' הטביע תכונה אצל הורים, שגם אם יהיו להם הרבה ילדים, תהיה בליבם די אהבה לכולם. אבל כאשר בתוך המשפחה הגדולה יש ילד שהוא 'נכה' בידו או ברגלו חלילה, האהבה לאותו ילד תהיה גדולה יותר, והוא יזכה לאהבה וקרבה מיוחדת מהוריו דווקא בגלל מוגבלותו. "לכן, כאשר מופיע במשרדך יהודי המקפיד על כל המצוות אתה אומנם מקבל אותו בשמחה רבה, שכן הוא יהודי יקר מאוד, אבל כאשר מגיע אליך יהודי ללא יד - הוא לא מגיח תפילין; ללא רגל - הוא לא הולך לבית הכנסת, הרי ליהודי כזה צריכה להיות לך אהבה מיוחדת, בגלל המוגבלות שלו. וככל שתגדל המוגבלות, כך צריכה לגדול האהבה ליהודי זה".

שבו ולהפנות אליו ביקורת נוקבת.

להוציא את עוקץ השנאה

ד"ר דביר קווה:

זה כמו שבטיפול זוגי אומרים שהדבר הגרוע ביותר לקשר הזוגי הוא האדישות. זוג שמגיע למצב שהרגש כבר לא קיים, אפילו רגש של שנאה, כשכל אחד התנתק מהשני ולא חש כלפיו דבר, זה כבר סימן מובהק שאין עם מה לעבוד.

הרב עדי אלפנט:

בכל יהודי יש ניצוץ אלוקות ונפש אלוקית. איך אפשר לשנוא דבר שהוא חלק מהקדוש ברוך הוא? חלק אלוהי ממעל ממש! זה כמו לשנוא את עצמך. אתה חייב לגלות לו אהבה. דרך נוספת היא לאהוב את הטוב ולשנוא את הרע בבת אחת, וזה באמצעות שילוב רגש הרחמים על האדם שנמצא במצב לא טוב, ה'סטרא אחרא' גובר עליו. הרחמים מכירים ברע, לא מתעלמים ממנו, ועם זה מייצרים חמלה. באופן הזה, אדמו"ר הזקן מוציא את כל העוקץ של השנאה מהמשוואה.

הרב עדי אלפנט:

למדנו שעלינו לאהוב כל יהודי, וכי המצווה לשנוא יהודי שחוטא לא חלה על רוב החוטאים. צריך להתמקד בטוב ולאחוב.

לצד זה קיים מעגל של אנשים שומרי מצוות, ובכל זאת הם נכשלים בעבירות. לכאורה, אותם צריך לשנוא ולרחק.

מחדש אדמו"ר הזקן חידוש עצום - מצוות אהבת ישראל חלה על כל יהודי ואינה מותנית במעשיו. מצד שני, המצווה לשנוא את החוטא עודה קיימת. איך אפשר לשנוא ולאחוב את אותו אדם בו זמנית?!

ובכן, למעשה אתה נוהג כך כלפי רוב האנשים בכדור הארץ. הביטו סביב על האנשים סביבכם: יש להם תכונות שאנו אוהבים ותכונות שאנחנו פחות אוהבים, ואולם אנחנו בוחרים במה להתמקד. זו בחירה שצריך לעשות כל פעם מחדש.

אני אוהב עד עמקי נשמתו את הטוב שקיים בו, את האח שבו, שכן בכל יהודי יש נשמה אלוקית - ואת הדבר השלילי והרע אני מרחק ומבין שהוא זקוק לתיקון. ממש כמו שלמדנו בפרקים הקודמים, שאדם צריך למאוס ברע

ארגז כלים זוג צעיר בחופשה משפחתית יפעת קליין, מטפלת זוגית ומשפחתית

שאלה:

אנחנו זוג צעיר, ובקרוב נצא בע"ה לחופשה עם כל המשפחה של בעלי. קשה לי להשתלב - הם שונים מאוד מהמשפחה שלי, מדברים 'שפה אחרת' ואני מרגישה לא שייכת, בודדה, וזה יוצר מתחים בינינו.

תשובה:

חופשות נועדו לייצר זמן איכות משפחתי, שיחות, טיולים, מנוחה וגם תמונות יפות. יחד עם זאת, הן עלולות לאתגר את מערכות היחסים העדינות במשפחה. היציאה מהשגרה והשהות הממושכת יחד עשויות להציף פערים, מחלוקות ותחושות שונות אצל כל אחד מהנוכחים.

משפחה חדשה

למרות ששם המשפחה של בעלך צורף לשמך מייד בטקס החופה, ההשתייכות הרגשית למשפחה החדשה לוקחת זמן. זה תהליך טבעי שדורש סבלנות, מפגש ועוד מפגש, אירוע ועוד אירוע וכל אחד בקצב משלו.

לתת מקום לרגש

הקשיבי לתחושות שלך. בדידות, דחייה, שונות - הם רגשות לגיטימיים. שאלי את עצמך האם התחושות מוכרות לך ממקומות אחרים בחיים? ההבנה הזו יכולה לעזור לך להכיל את עצמך.

שיתוף ועוגנים

שוחחי עם בעלך בכנות אך ללא האשמות. שתפי אותו בתחושות ובקשי ממנו לקבוע יחד

מראש "עוגנים זוגיים" - כלומר כמה חלונות זמן זוגיים לאורך החופשה שיאפשרו לכם לראות זה את זה ולפנות מקום לזוגיות גם בתוך הפורום המשפחתי הרחב. מומלץ ליצור חלון זמן קבוע של חצי שעה בערב, כדי לשמוע איך עבר היום ובנוסף חלון זמן אחר במהלך היום.

בידך הדבר

שאלי את עצמך מה יהיה לך נעים שיקרה בחופשה? להשתלב בשיחות המשפחתיות? לקרוא ולנוח? ליצור קשר עם מישוי מבנות המשפחה? צרי לעצמך מרחב נעים וטוב. פנקי את עצמך בספרים טובים, שיעור שרצית לשמוע, צאי לטייל במרחב. תנפשי.

באדיבות מרכז 'אור הבית' ברחובות. לתכנים נוספים: orb.org.il

ללב של חב"ד
ליווי אישי והדרכה למבקרים
באוהל הרבי ובמרכז חב"ד
העולמי 770 בניו יורק

ברוכים הבאים

לפרטים והרשמה כנסו לאתר חב"ד ישראל
או שלחו הודעה לווצאפ: 051-5415770

נלא עלול!

הפצת מעיינות החסידות מוקדשת לזכות:

אירית ואברהם שחק אבני, עמוס נעמן, וברנרד דב אבני • ליבא דבורה בת רחל שולמית, חוה ריינע בת רחל שולמית

HENRY & IRIS SILBERMAN BUILDING
CHABAD HEBREW COMMUNITY CENTRE

בית חב"ד

JEWISH
LEARNING

עלון בית הכנסת

פרשת פנחס
כ"ג תמוז, 5785
19 ביולי, 2025

פרשת השבוע בעמוד...

שבת מברכים

תהלים
7:30 am

פרשה - עמ' 403
הפטרה - עמ' 423

פרשה - עמ' 1631
הפטרה - עמ' 1698

פרשה - עמ' 164
הפטרה - עמ' 253

השבוע בחסות...

סעודה שלישית

יהושע לואיס לרגל ה-30 של משה
בן אברהם הכהן

קידוש

ליסה וייט ומשפחתה לע"נ
בעלה זאב בן אברהם

ארוחת בוקר יום א

מועדון שבת לילדים

קידוש

פינת קפה

זמני התפילות

שבת

הדלקת נרות 8:37 pm
מנחה מוקדמת 7:10 pm
מנחה (יום ששי) 8:40 pm
שחרית 9:30 am
מנחה 8:20 pm
צאת השבת 9:46 pm

ימות החול

שחרית

יום ראשון 9:00 am
שני, חמישי 7:00 am
שלישי, רביעי, ששי 7:00 am

מנחה

ראשון - שלישי 8:38 pm
רביעי - חמישי 8:35 pm

ערבית

ראשון - שלישי 9:28 pm
רביעי - חמישי 9:24 pm

קודר בכירונטו

For more
information
call the office
905.709.7770

Avri Gilad
Aug. 12, 2025
7:30pm

HENRY & IRIS SILBERMAN BUILDING
CHABAD HEBREW COMMUNITY CENTRE

בית חב"ד

JEWISH
LEARNING

SHUL BULLETIN

PARASHAT PINCHAS
23 Tammuz, 5785 / July 19, 2025

TEFILLAH SCHEDULE

SHABBAT

Candle Lighting	8:37 pm
Early Mincha	7:10 pm
Mincha (Fri)	8:40 pm
Shacharit	9:30 am
Mincha	8:20 pm
Shabbat ends	9:46 pm

WEEKDAYS

SHACHARIT

Sunday	9:00 am
Mon, Thu	7:00 am
Tue, Wed, Fri	7:00 am

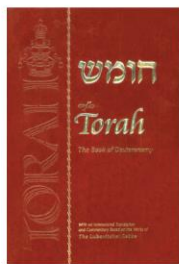
MINCHA

Sun - Tues	8:38 pm
Wed - Thurs	8:35 pm

MAARIV

Sun - Tues	9:28pm
Wed - Thurs	9:24 pm

Torah Reading Page Numbers

PARASHA – PG 164
HAFTORA – PG 253

PARASHA – PG 1631
HAFTORA – PG 1698

PARASHA – PG 403
HAFTORA – PG 423

SPONSORS

KIDDUSH

Lisa White and family in memory
of her husband Zev ben Avraham

SEUDA SHLISHIT

Yehoshua Louis in honor of the
shloshim of Moshe
Ben Avraham HaCohen

KIDS CLUB

SUNDAY BREAKFAST

COFFEE CORNER

BEYT MEDRASH CHAVRUTA

קודר בסטורנט

For more
information
call the office
905.709.7770

Avri Gilad
Aug. 12, 2025
7:30pm

